

ÈXITS

99

ALBERT CASALS I SERRADÓ

Sense fronteres

Edicions 62

Barcelona

© Albert Casals i Serradó, 2011

*Són rigorosament prohibides, sense l'autorització
escrita dels titulars del copyright, sota les sancions
establertes en la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta
obra per qualsevol procediment, incloent-hi la
reprografia i el tractament informàtic, i la distribució
d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic.*

Primera edició: març del 2011

© de les imatges del plec de fotografies: Edicions 62 (pàg. 1),
Albert Casals (pàgs. 2 i 3), Boubacar Mansaly, Dakar / Senegal (pàgs. 4 i 5),
Díaz Wichmann (pàg. 6), Umbilical Productions (pàgs. 7 i 8).

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Peu de la Creu 4, 08001, Barcelona.
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
Aragó 390, 08013, Barcelona
Imprès a Cayfosa

DIPÒSIT LEGAL: B. 5.065-2011
ISBN: 978-84-297-6763-6

ÍNDEX

Introducció	13
-------------	----

PRIMERA PART

SUD-AMÈRICA: Colòmbia, l'Equador, el Perú, Xile i Panamà Agost del 2008 - febrer del 2009

Comença la travessia	19
Colòmbia: Bogotà i Fomeque	21
Ibagué i Ipiales	31
Equador: Quito, San Vicente, Guayaquil	40
Perú: Lima	50
Cuzco, Urcos i Arequipa	60
La infinita carretera de Xile... lògicament, a Xile	66
Panamà: Puerto Obaldía, Colón i Miramar	77

SEGONA PART

L'ÀFRICA: el Marroc, Mauritània, el Senegal, Gàmbia i Guinea Bissau Estiu del 2009

L'últim continent	91
El Marroc: Algesires, Tànger, Asilah	94

El Marroc: Marràqueix, Ouarzazate, Agadir	102
Nouakchott, desert i més desert... a Mauritània, esclar	114
Saint-Louis, Dakar, Ziguinchor. El Senegal	125

TERCERA PART
ÀSIA: el Japó
Nadal del 2009

Com més serem, més riurem...?	141
Tòquio	143
Odawara, Shizuoka, Nebukawa	149
Takegawa, Nagoya, Kobe, Tòquio	158

PER ACABAR

Epíleg	171
Felicisme i infelicisme	174
Què més escric	179
<i>Tractat científic sobre els pingüins</i>	181
<i>Volaverunt</i>	187
<i>Soy un vago</i>	198
Agraïments	201

*Per a l'Anna: companya d'aventures, padawan
del frikisme, ànima bessona*

Vaig néixer sense fronteres,
no crec en les possessions,
doncs penso que hi ha massa coses
que ens separen,
i tots som del mateix món.
No crec en nacions, ni en obligacions,
ni en obligacions...

Dóna'm força per cridar,
que no sóc d'aquí, tampoc sóc d'allà,
sóc part de l'oceà.
Dóna'm força per cridar,
que jo sóc de mi, no sóc de ningú,
i sempre així serà...

La meua terra és el mar, LAX'N'BUSTO

INTRODUCCIÓ

Ja fa més de dos anys, us vaig voler explicar una història: la història dels meus viatges, de les meves aventures, de la meva vida.

Quan ho vaig fer, no sabia si algú s'ho passaria bé llegint-la, si a algú li agradaria o si serviria d'alguna cosa. Innocentment, vaig posar el meu e-mail perquè m'escrivissiu sempre que volguéssiu... i uns mesos després, vaig descobrir que el resultat eren centenars i centenars d'e-mails que van col·lapsar completament el meu compte de Hotmail, més les desenes que encara segueixo rebent cada mes. Alguns m'explicàveu els vostres viatges; altres, que volíeu viatjar o que necessitàveu ajuda per aconseguir-ho, i alguns que senzillament us ho havíeu passat bé llegint el llibre... la quantitat de gent que m'escrivia, que em desitjava sort, que estava feliç que pogués fer el que m'agrada, és una prova més que el món és un lloc increïblement millor del que de vegades ens pensem. Si alguna vegada he pres una bona decisió, aquesta va ser la de donar el meu e-mail i obrir-me la porta a totes les aventures, persones i experiències que això ha comportat.

Escriure un llibre va ser una aventura, tot i que molt diferent de les que acostumo a viure, però la meva vida seguia,

i jo tenia moltíssims més viatges i experiències esperant-me. Quan hi penso, en certa manera em recorda aquella sensació especial que tens quan estàs molt bé en una ciutat però ja t'estàs morint de ganes de conèixer la següent, on saps que et passaran coses encara més emocionants. El que no m'imaginava és que ho serien *tant*.

En aquests dos anys poden haver canviat moltes coses, però la meva manera de viatjar no n'ha estat una. Ara ja viatjo sempre sense diners (surto de casa amb vint euros, i això és tot el que utilitzo al llarg de tot el recorregut), perquè a cada viatge sóc més conscient de totes les experiències que em perdria si no ho fes així; segueixo tenint la meva motxilla, els jocs de màgia, la cadira... i els amics, que m'esperen per coneixe'ns a cadascun dels llocs que acabo visitant.

També he d'admetre que, des que vam parlar per última vegada, la llista de països visitats s'ha incrementat una mica. S'hi haurien d'afegir Colòmbia, l'Equador, el Perú, Xile, Bolívia, l'Argentina, Panamà, els Estats Units, el Marroc, Mauritània, el Senegal, Gàmbia, Guinea Bissau i alguns més... però, com sempre, el nombre de països no té cap importància comparat amb totes les aventures que hi he viscut, amb la gent que hi he conegut, i la quantitat de coses sorprenents que hi he après.

És veritat que ha passat molt de temps, i no tot és igual que dos anys enrere. Després de l'any sabàtic de viatges vaig anar a la universitat a estudiar un any de filosofia, on m'ho vaig passar més bé del que mai m'hauria imaginat que m'ho passaria en un lloc amb horaris (que els estudiants ignorem amb diligència, però bé...). També vaig acomplir el desig personal de poder fer un viatge tan llarg que quan acabés tornant a casa fos perquè realment en

tingués ganes després del meu viatge de més de sis mesos seguits per Sud-amèrica. I, recentment, fins i tot he acabat acceptant que sí que es poden viure aventures encara que no viatgis sol, com ho demostra el segon viatge que he fet al Japó amb l'Anna (ja us la presentaré, ja, l'Anna...).

Han estat dos anys únics, dos anys plens de novetats i, sobretot, dos anys extremament feliços. I no obstant això, per moltes aventures i viatges que vivia, sempre que em preguntaven si escriuria un segon llibre jo responia que no ho sabia, perquè aquesta era la veritat. Mai no hauria escrit un altre llibre si no n'hagués tingut ganes, i en aquell moment no en tenia, així que quina altra resposta podia donar?

El que encara no sabia era que, un cop t'has acostumat a compartir les experiències, deixar de fer-ho no és tan fàcil com podria semblar. Mentre escrivia els diaris dels nous viatges em descobria de sobte pensant: «Mira, això podria anar al llibre», i quan em descuidava tendia a descriure les coses de manera més fluida i literària, com si estigués escrivint un altre capítol de les meves aventures.

Al final va arribar el dia que vaig pensar en tot el que havia viscut, en tots els moments i situacions, en totes les persones i els records, i ja no vaig poder resistir la temptació de compartir-ho amb vosaltres. Tantes aventures no poden quedar només en el meu record, i per això he decidit que era el moment que torneu a sentir alguna cosa d'aquell noi boig de cabells blaus i cadira de rodes que segueix fent una de les coses que més feliç el fan en aquest món: viatjar.

Tinc temps de sobres per explicar-vos-ho tot, però potser ja és el moment que us comenci a parlar d'un continent molt i molt interessant: Sud-amèrica.

PRIMERA PART

SUD-AMÈRICA
COLÒMBIA, L'EQUADOR,
EL PERÚ, XILE I PANAMÀ

AGOST DEL 2008 - FEBRER DEL 2009

COMENÇA LA TRAVESSIA

Quan penso en els dies d'agost d'abans de marxar cap a Sud-amèrica, em recordo amb un grau de nerviosisme comparable al que vaig tenir quan vaig marxar de viatge per primera vegada, o el primer cop que vaig aconseguir sortir (per fi) del continent europeu. Igual que en aquelles dues ocasions, estava a punt d'anar més lluny del que havia arribat mai, de superar un nou límit: marxava de viatge a l'altra punta del món, i no tornaria fins al cap de sis mesos.

Fins aleshores havia fet molts viatges, sí, però tots havien durat dos mesos o menys. Sempre havia hagut d'anar compaginant els viatges i el batxillerat, cosa que em restava moltes possibilitats, i, quan per fi el vaig haver acabat, em vaig disposar a celebrar-ho com cal. Després de tants anys esperant aquest moment, després del batxillerat i la selectivitat, i després d'escriure un llibre sencer just abans de marxar, per fi podia entreveure la llum al final del túnel: havia arribat el dia en què ja no quedava res capaç d'impedir que desaparegués del mapa fins que clausuressin Sud-amèrica per escassetesa d'aventures. I per si això no fos suficient, per fi el temps s'havia dignat a passar prou de pressa per concedir-me els divuit anys (que vaig celebrar passant la nit en un chikipark, per cert), i ja no quedava ni un buròcrata sobre la Terra capaç d'impedir-me viatjar.

Recordo tan bé la sensació de llibertat, la felicitat en saber

que ja no em lligava res, i que per fi podria viatjar fins que ja no pogués fer ni una passa (o una rodada) més...

Pel que fa a la resta, dir que els meus plans eren poc elaborats seria malgastar una oportunitat ideal per utilitzar la paraula «inexistents». L'únic que sabia del cert era que aterraria a Bogotà dins d'un avió (on potser vivia la meua amiga Diana)... i allà acabava tot. Tot el que tenia era la meua motxilla, el bitllet de vint euros que m'havia donat la meua àvia abans de marxar, i un munt de països per visitar fent autoestop... Però hi havia una cosa de què estava segur: em disposava a emprendre l'aventura més gran que havia viscut mai.

I no sabia quanta raó tenia...